

Now I Get It #1, What Jesus wrote in dust Nyt tajuan jutun, osa 1, Mitä Jeesus kirjoitti maahan

Hei kaikki,

Barbin isä kuului tunnetusti niihin ihmisiin, jotka käyttävät yhtä sanaa tarkoittaessaan jotakin toista tai sotkevat täysin niiden sanojen ääntämyksen, jotka aikovat sanoa, mikä aiheutti kaikille suurta hupia.

Kerran hän teki työtä jonkin jutun parissa eikä saanut sitä korjattua, ja menin kysymään miten menee. "En tajua, missä mättää, olen ummessa koko jutun suhteen!" hän sanoi epätoivoisena tajuamatta, että oli tarkoittanut sanoa "olen turhautunut" (luulen niin, mutta emme koskaan tienneet tarkalleen mitä hän tarkoitti tuollaisia asioita sanoessaan). Minä vain hekotin itsekseni sillä hän oli tuohon aikaan tuleva appiukkonni.

Barb peri tuon sanojen sekoittamisen geenin, mikä on tarjonnut minulle (ja hänelle) mittaamattomasti hupia niiden 50 vuoden aikana, jona olemme toisemme tunteneet. (Olemme tunteneet toisemme noin 7-vuotiaasta).

Tässä eräänä päivänä valmistin chorizo (t□□ri:z□) -makkaraa. Chorizo on meksikolainen makkara, joka on melko tulista, väriltään punaista paprikan ja chilijauheen vuoksi ja sitä tarjotaan usein kananmunien tai kanan kanssa. Koska en yleisesti ottaen luota makkaroihin, koska en halua makkaraani mitään korvia, nöf-nöffiä, ammuuta tai kieliä (en halua maistaa mitään sellaista, joka voisi maistaa minua, lol), teen makkaraa itse, niin että tiedän, mitä siihen tulee. Pidän makkarasta erityisesti kananmunien kanssa aamulla tai lisäksi niitä Huevos Rancherosiin (katso itse mitä se on, jos et tunne)

Ongelmana on, ettei Barb osaa ääntää chorizoa (t□□ri:z□). Kun hän kysyy, onko meillä niitä, hän pyytää cho-zorroa, mikä saa makkarani kuulostamaan 1800-luvun meksikolaiselta kansansankarilta, joka kaivertaa ison z-kirjaimen ateriaansa! (Zorro on kirjallisuudesta tuttu meksikolainen sankari, josta on myös tehty useita elokuvia).

Chorizo tai cho-zorro, me molemmat tiedämme puhuvamme kotitekoisesta meksikolaismakkarastani.

Mutta näin ei aina ole laita Raamatun kohtien suhteen

Tässä sarjassa tulen asettamaan monet Raamatun kohdat niiden juutalaisen ja roomalaisen kulttuurin ja historian viitekehykseen, koska monille ei ole opetettu Raamattua sen asiayhteydessä. Sen tähden he uskovat jonkin kohdan koskevan sanotaan vaikka 'cho-zorroa', kun itse asiassa siinä puhutaan chorizosta.

Mitä Jeesus kirjoitti maahan

Meille kerrotaan Joh. 7:2:ssa Jeesuksen menneen Jerusalemiin lehtimajajuhlille. Lehtimajajuhlissa juhlitaan Jumalan asumista ihmisen kanssa ja se on viimeinen niistä seitsemästä raamatullisesta juhlasta, jotka löytyvät 3. Moos. 23:sta. Joh. 7:37-39:

"Mutta juhlan viimeisenä, suurena päivänä Jeesus seisoj ja huusi ja sanoi: "Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat." Mutta sen hän sanoi Hengestä, joka niiden

piti saaman, jotka uskoivat häneen; sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu."

Vaikka tämä on kaunista itsessäänkin, se saa tärkeämmän merkityksen, kun ymmärrämme kulttuurisen asiayhteyden. Lehtimajajuhlassa on seremonia "Beit Hashoeva" tai "Veden vuodattamisen talo" ja se suoritettiin päivittäin koko viikon juhlan ajan.

Samanaikaisesti kun temppelissä uhrattiin, joukko pappeja meni ulos temppelin Itäportista läheiseen laaksoon leikkaamaan irti pajunoksia. Noiden oksien uskottiin olleen noin 25 jalkaa (7,5 m) pitkiä ja papit muodostivat rivistön jossa jokaisella heistä oli yksi oksa. Suuntaessaan kulkunsa temppeliä kohti he kävelivät tahdissa ja heiluttelivat oksia edestakaisin kävellessään.

Tämä tahdissa oksien heiluttaminen loi voimakkaan tuulenvireen, joka symboloi Jumalan Henkeä. Tämän ollessa meneillään ylipappi ja avustaja menivät ulos temppelistä vesiportin kautta Siloamin lammikolle ja täyttivät kultaisen kannun vedellä, joka tunnetaan nimellä "Mayim Hayim" tai "Elävä vesi". Avustaja täytti hopeisen kannun viinillä. Huomaa: hopea VT:ssä edustaa aina vanhurskautta, kulta puhtautta ja pyhyttä.

Pajunoksia heiluttavat papit kiersivät alttarin seitsemän kertaa samalla kun eläimiä uhrattiin, sitten he laskivat oksat uhrin päälle muodostaen teltan tai sukkan sen päälle. Tämän tapahtuessa ylipappi kaatoi elävän veden uhrille samalla kun hänen avustajansa kaatoi viinin, ja paikalle kokoontuneet ihmiset lauloivat yhdessä Jes. 12:3:sta:

"Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä." (Heprean 'pelastumista' tarkoittava tässä käytetty sana on Yeshua, sillä sitä Jeesus tai Yeshua tarkoittaa).

Ja sen tähden Jeesus, Yeshua, huusi tuona juhlan viimeisenä päivänä, että Hän oli todellinen elävän veden lähde. Jokainen kuulemassa ollut ymmärsi Hänen sanovan, että Hän oli oleva tuo juhla lihassa heidän silmiensä edessä. Sen tähden he halusivat pidättää Hänet (7:44) ja silti he hämmästelivät.

Mutta odota, lisää löytyy!

Viikon pituisen lehtimajajuhlan ja elävän veden festivaalin aikana papit lukivat lukuisia Raamatun kohtia Elävästä Vedestä ja juhlan päättymisen jälkeisenä kahdeksantena päivänä (Shemini atzeret) oli juhla nimeltä "Simchat Toora" tai "Toorassa (Sanassa) riemuitseminen".

Koko viikon ajan koko kansakunta juhli lehtimajajuhlaa asuen teltoissa, juhlien sitä, että Jumala asuu ihmisen kanssa. Jokaisena noista seitsemästä päivästä he myös juhlivat sitä, että Hän on elävä vesi Hengen kautta, mikä osoitetaan tuulessa, jonka pajunoksat loivat ja kahdeksantena päivänä he sitoivat kaiken tuon yhteen riemuitakseen Sanassa.

Joh. 8:1-2 kertoo meille, että juhlan jälkeen, seuraavana aamuna tai kahdeksantena päivänä kun juhlittiin "Sanassa riemuitsemista", Jeesus tuli temppelin ja hänen luokseen tuotiin avioriksesta tavoitettu nainen ja Häneltä kysyttiin:

"Ja Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuommoiset on kivitettävä. Mitäs sinä sanot? Mutta sen he sanoivat kiusaten häntä, päästäkseen häntä syyttämään. Silloin Jeesus kumartui alas ja kirjoitti sormellaan maahan, ikään kuin ei olisi kuullut heitä.

"Mutta kun he yhä edelleen kysyivät häneltä, ojensi hän itsensä ja sanoi heille: "Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä". Ja taas hän kumartui alas ja kirjoitti maahan. Kun he tämän kuulivat ja heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi, menivät he pois, toinen toisensa perästä, vanhimmista alkaen viimeisiin asti; ja siihen jäi ainoastaan Jeesus sekä nainen, joka seiso i hänen edessään." Joh. 8:5-9

Mitä Hän kirjoitti?

Ihmiset ovat kysyneet tuota kysymystä vuosisatoja, mutta minusta vastaus paljastuu itse juhlasta. Sillä kaikkina seitsemänä lehtimajajuhlan päivänä yksi luetuista Raamatun kohdista oli Jeremia 17:12-13:

"Kunnian valtaistuini, korkea ikiajoista, meidän pyhäkkömme paikka! Israelin toivo, sinä Herra! Kaikki, jotka sinut hylkäävät, joutuvat häpeään. "Jotka minusta luopuvat, ne kirjoitetaan tomuun (heidän nimensä). Sillä he ovat hyljänneet elävän veden lähteen, Herran."

Nimien kirjoittaminen maan tomuun vastakohtana uskovien nimien kirjoittamiselle elämän kirjaan, ja Jeremia pitää tärkeänä sanoa, että heidän nimensä, tai heidän elämänsä kirjoitetaan maahan, merkitsee sitä, että he ovat tuhon omia ja tulevat unohtumaan yhtä helposti kuin tuulenpuuska puhaltaa pois maan tomun.

Tämä selittää sen, miksi he lähtivät pois oman omantuntonsa tuomitsemina (kaikki jotka sinut hylkäävät, joutuva häpeään) lähtien vanhimmista (joilla oli eniten auktoriteettia, syntejä ja olisivat olleet niitä, jotka aloittavat naisen telotusmääräyksen toimeenpanon) nuorimpiin.

Mutta huomaa jakeet heti näiden jälkeen Jeremiassa, jakeet 14-15, sillä tämä oli se, minkä nainen sai ottaa vastaan, kun Jeesus kertoi hänelle, ettei Hän tuominnut häntä:

"Paranna minut, Herra, niin minä parannun, auta minua, niin olen autettu. Sillä sinä olet minun ylistykseni. Katso, he sanovat minulle: "Missä on Herran sana? Toteutukoon se!"

Jos tuo ei herätä sinussa kunnioitusta Herraa kohtaan, odota, lisää löytyy

Lehtimajajuhla tunnettiin myös 'Pyhittämisen juhlanan', 'Valojen juhlanan' ja 'Meidän ilomme kautena', koska Salomon saattoi päätökseen temppelinsä pyhittämisen tässä juhlassa. Tapana oli sijoittaa temppeliin neljä suurta lamppua, joista tärkeintä kutsuttiin nimellä 'Maailman valo'.

Sen tähden Jeesus sanoi Joh. 8:12:ssa: "Minä olen maailman valo." Nyt Hänen lausuntonsa siitä, että Hän on elävän veden Lähde, maailman valo, ja se että Hän kirjoittaa maahan, näyttävät niin paljon eloisammilta. Toivottavasti tämä on ollut sinulle siunaus, minä innostun joka kerran kun luen nuo luvut ja halusin jakaa sen kanssasi.

Ensi viikolla hunnut, hiusten letittäminen ja viitan reunan leikkaaminen pois... kuinka innostavaa! Mutta nyt minun tekee mieli vähän cho-zorroja. Siunauksin,

John Fenn

Now I Get It #2, Braid, Veil

Nyt tajuan jutun, osa 2, Letti, huntu

Hei kaikki,

Kun käyn hakemassa Chrisin ryhmäkodista kotiin, yksi ensimmäisistä hänen tekemistään jutuista on kurottava ottamaan puhelimeni, koska minulla on siinä lastenlaulujen soittolista ja asioita hoitaessamme kuuntelemme niitä. Ne ovat moninaisista lähteistä peräisin ja sisältävät lauluja musikaaleista 'Sound of Music', 'Maija Poppanen' ja myös Barney -sarjasta, Seikkailija Dorasta, Mikki Hiirestä sekä kristillisiä lauluja 'Donitsi-miehestä' ja muista sarjoista.

Eräänä päivänä hänen pitäessään puhelintani kuunnellen Mikki Hiirtä ja katsoen albumin kantta, jossa esiintyivät Mikki ja hänen ystävänsä, hän lausui näin: "Katso isi, Mikillä on samanlaiset korvat kuin sinulla!"

Ymmärsin hänen vitsailevan ja sanovan, että korvani olivat suuret ja pyöreät niin kuin Mikin korvat, mutta hän olisi voinut tarkoittaa sitä, että Mikki Hiirellä on korvat, jotka ovat kuin kenen tahansa ihmisen korvat. Vastasin: "Niinpä onkin, eikö olekin? Mikillä on siis korvat kuin minulla?" Ja hän vastasi nauraen: "Jep, uh huh" ja nauroi ja nauroin hänen kanssaan. Uskon hänen vitsailleen, mutta toisaalta...

Historiaa, kulttuuria vai Jumalan käsky?

Sekä Paavali että Pietari kertovat meille: " Jokainen kirjoitus, joka on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta..."* ja "... Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta." (*2.Tim. 3:16, 2. Peter 1:21)

Koko Raamattu on Jumalan inspiroimaa, mutta se ei tarkoita, että koko Raamattu on Jumalan käskyä. Kun Daavid meni katolle ja näki Batseban olevan kylvyssä*, se on meille tiedoksi, ei käsky tehdä samoin. Osa on historiaa, osa on kulttuuria, osa asioista on sellaisia, joiden mukaan meidän tulee elää.* 2. Sam. 11

Sen erottaminen, mikä on mitään, ei ole aina selvää, kuten silloin kun Chris sanoi Mikki Hiirellä olevan korvat kuin minulla - sanoiko hän, että Mikillä on sellaiset korvat kuin kenellä tahansa vai että minun korvani ovat suuret ja pyöreät kuin Mikki Hiiren korvat? Hänen naurunsa viittaa jälkimmäiseen, mutta ilman hänen kommenttinsa sijoittamista tuohon ympäröivään asiayhteyteen, et ehkä koskaan tietäisi.

Joten kun Paavali sanoo: "Minä tahdon siis... niin myös, että naiset ovat säädyllisessä puvussa, kaunistavat itseään kainosti ja siveästi, ei palmikoiduilla hiuksilla, ei kullalla, ei helmillä eikä kallisarvoisilla vaatteilla, vaan hyvillä teoilla, niin kuin sopii naisille, jotka tunnustautuvat jumalaapelkääviksi...", onko tuo käsky vai kulttuuria? Meidän täytyy ymmärtää asiayhteys voidaksemme päätellä, oliko se käsky vai vain tuon päivänä kulttuuria. 1. Tim. 2:8-15.

Usean viime vuoden ajan minulta on kysytty monen monituista kertaa kysymys naisten letitetyistä hiuksista ja aina länsiafrikkalaisten taholta. Asian historiallinen tausta on se, että useita vuosia sitten yksi tai useampi nainen väitti saaneensa näyn helvetistä ja raportoi nähneensä naisia, jotka olivat helvetissä yksinkertaisesti siksi, että olivat letittäneet hiuksensa, aiheuttaen suurta huolta ja mitä yhtä tänä päivänä opetetaan.

Kuinka me teemme oikein eron Sanassa käskyn ja kulttuurin välillä?

Perustavaa laatua oleva ymmärrys on se, että Kristus asuu meissä - että me olemme nyt Jumalan tempeleitä. Paavali sanoi: "Sen tähden me emme tästä lähtien tunne ketään lihan mukaan... jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus*." Ja hän sanoi galatalaisille: "Ei

ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa*." Ja " Sillä ei ympärileikkaus ole mitään eikä ympärileikkaamattomuus, vaan uusi luomus.*" 2. Kor. 5:16-17, Gal. 3:28, 6:15-16

Se tarkoittaa sitä, että sen suhteen mitä Kristus teki puolestamme, olemme kaikki yhdenvertaiset, miehet ja naiset, korkeimmasta yhteiskuntaluokasta alimpaan olemme kaikki yhdenvertaiset, koska sama Jeesuksen veri pelasti meidät ja olemme uusia luomuksia Hänessä.

Sen tähden ei ole mitään mitä voisimme tehdä joka voisi parantaa tai lisätä Kristukseen meissä. Emme voi käyttää mitään tiettyä vaatetusta tai tietynlaista hiustyylä parantaaksemme Kristusta meissä. Emme voi antaa tarpeeksi rahaa parantaaksemme tai lisätäksemme Kristukseen meissä. Isä antoi meille Poikansa, joka nyt asuu meissä Isän Hengen kautta; Mitä me koskaan voisimme tehdä, mikä voisi parantaa sitä tai lisätä siihen? Ei yhtään mitään. Siis vain elä.

Mutta näitä hengellisiä totuuksia täytyy soveltaa erilaisten kulttuurien sisällä, mikä merkitsee, että kulttuurisesti saattaa olla olemassa rajoitteita näihin vapauksiin ja yhdenvertaisuuksiin.

Paavali kertoi roomalaisille* ja korinttilaisille* 'epäjumala ei ole mitään', mutta 'ei jokaisella ole tätä tietoa', joten hän käski olemaan huomaavainen toisia kohtaan, joiden usko on heikompi, niin ettei syödä ruokaa, joka on ensin uhrattu epäjumalille tai on valittu jumalanpalvelukseen yksi päivä toisen sijaan tai ollaan kasvissyöjiä - ei käytetä vapauttamme loukkaamaan veljiämme ja sisariamme, joiden edestä Kristus myös kuoli ja ylösnousi. Room. 14; 1. Kor. 8:4,7; 10:23-33

Joten hän käskää Efesoksen vaimoja olemaan letittämättä hiuksiaan tai käyttämättä jalokiviä, koska tuon ajan roomalaisessa kulttuurissa merkittävillä naisilla oli tapana letittää hiuksensa ja usein lisätä pään päälle jalokivin koristeltuja lettilisäkkeitä. Joskus he ompelivat jalokiviä vaatetukseensa, kuten tehdään vielä tänäänkin. (Anneliese Freisenbruchin kirja "*Caesar's Wives*", suom. Caesarin vaimot, ei suomennettu, on hyvä historiakirja käsitellen myös letitettyjen hiusten/jalokivien kulttuurista käyttöä)

Paavali käski Efesoksen naisia 1. Tim. 2:9-15:ssa olemaan pöyhkeilemättä varallisuudellaan tuon ajan tavan mukaan, vaan sen sijaan osoittamaan ikään kuin 'hengellistä varallisuuttaan' sydämessään ja eläessään Herralle.

Huom: Ihmiset väittävät, että heillä on ollut kaikenlaisia kokemuksia ja väittävät nähneensä kaikenlaisia juttuja, mutta vaikka nuo kokemukset olisivatkin aitoja, ikänsä ja luonteensa puolesta epäkypsät tai Sanaan juurtumattomat tai uskonnollista perinnettä täynnä olevat ihmiset ymmärtävät aidot kokemukset Hengessä ikänsä, kulttuurinsa ja uskonnollisen kouluksensa värjäämien lasien läpi. Ja noin on silloin, jos he ovat rehellisiä!

Tuolla tavoin saadaan nelivuotias poika, joka sanoo nähneensä kaikilla ihmisillä olevan taivaassa siivet tai pikku tyttö, joka maalaa komean ja romantisoidun kuvan Jeesuksesta väittäen, että juuri sellaiselta Hän näyttää - ja pikku poika on samaa mieltä hänen kanssaan. He ovat lapsia, joten he näkevät asiat lapsuuden suodattimen ja epäkypsyyden läpi. (Läheisin näkemäni kuva siitä, miltä Jeesus näyttää, on Torinon käärinliinassa oleva käänteiskuva. Hän ei ole komea, vaan näyttää hyvin keskiverrolta ja Hänessä on ulkoilmaihmissen näköä)

Huntu ja hiljaisuus?

Paavali käsittelee 1. Kor. 11:1-16:ssa Korintin naisia, jotka kokevat vapautta Kristuksessa käyttäytyen julkeasti paikalliseen kulttuuriin nähden, mikä tarkoitti sitä, että he ottivat pois huntunsa, koska Kristuksessa heillä on vapaus.

Tuona aikana huntu vastasi vihkisormusta. Se on kuin jos jokainen naimisissa oleva nainen käydessään (koti-) seurakunnassa ottaisi vihkisormuksensa pois tullessaan ovesta sisälle. Se tuottaisi häpeää heille itselleen, heidän aviomiehilleen, Jumalalle, enkeleille, jotka vastaavat heidän avioliitostaan ja kodistaan, paikalle kokoontuneille ihmisille sekä paikalliselle tavalle! Paavali käski: naiset, pukekaa hunnut takaisin, vaikka teillä on vapaus olla käyttämättä niitä.

Kolme kertaa tuossa Raamatun kohdassa Paavali viittaa siihen, että se on tapa ja että heidän pitää arvioida itse*. Hän kertoo vaimoille myös, että he saattavat rukoilla ja profetoida kokouksissa kunhan vain ovat asianmukaisesti pukeutuneita.* Ihmiset usein unohtavat tämän tosiasian lukiessaan kolme lukua myöhemmin, ja aihe on vaihtunut järjestykseen ja vuorotteluun (koti-) kokouksissa, kun hän kertoo vaimoille, että jos heillä on kysymyksiä, kokouksen kulun takia heidän tulee kysyä miehiltään kotona. Jotkut käsittävät tuon tarkoittavan, että naiset eivät voi puhua kokouksissa - väärin - katso asiayhteyttä ja kulttuuria ja historiaa!

Tiedämme Apt. 18:sta, että kolme kulttuuria - roomalainen, kreikkalainen, juutalainen - yhtäkkiä kokoontui yhteen Justus-nimisen roomalaisen kotona, ja se johti hämmennykseen, näinmuodoin Paavalin ohjeet järjestyksestä ja vuorottelusta ja kohteliaisuudesta, kun ollaan vieraina jonkun kodissa. * 1.Kor. 11:5-6, 13,16; 14:26-40

Hän ei kehottaisi heitä rukoilemaan ja profetoimaan luvussa 11 ja sitten sanoisi heille, etteivät he voi puhua luvussa 14 - asiayhteys ja kulttuuri merkitsevät kaikkea. Sama koskee myös kohtaa 1. Tim. 2:14-15:ssä, jossa hän käskää naisia olemaan pöyhkeilemättä varallisuudellaan letittämällä hiuksensa ja käyttämällä paljon jalokiviä, ja sitten hän käskää heitä olemaan anastamatta auktoriteettia aviomiestensä yli: opettaminen, puhuminen ja profetoiminen yhteisymmärryksessä puolison kanssa aviollisessa harmoniassa käy hyvin, mutta he käyttivät väärin vapautta Kristuksessa paikallisen kulttuurin, aviollisen rauhan ja järjestyksen kustannuksella ja se vahingoitti heitä ja evankeliumin leviämistä.

Okei! En päässyt helman pois leikkaamiseen, siitä ja muusta ensi viikolla,
Siunauksin,
John Fenn

Now I Get It #3, Friend at midnight Nyt tajuan jutun, osa 3, Keskiyöllä tuleva ystävä

Hei kaikki,

Sinä kesänä, jolloin täytin 16, äitini vei meidät neljä lasta sekä myös 16 vuotta pian täyttämässä olevan serkkuni kiertelemään ympäri Eurooppaa lähes kuukauden ajaksi. Äiti oli vuokrannut Volkswagenin pikkubussin, jonka katon sai auki ja erillisen suuren teltan, jossa me kolme poikaa nukuimme samalla kun äitini, serkku ja sisko nukkuivat pikkubussissa. Aloitimme Amsterdamista ja kiersimme silmukan alas Roomaan asti ja takaisin - se muutti elämäni.

Vieraillessamme Vatikaanissa serkullani oli pinkki hame, jonka helma ulottui muutaman sentin polvien yläpuolelle. Serkkuni päästessä Pietarinkirkon ovelle häneltä kiellettiin sisäänpääsy, koska hänen hameensa oli liian lyhyt. Se oli ainoa 'parempi' vaatekappale, jonka hän oli tuonut matkalle, emmekä aikoneet mennä ostamaan jotakin polvien alle ulottuvaa, mutta emme myöskään halunneet sitä, että hän oli tullut niin kauas vain tullakseen käännytetyksi pois.

Aluksi serkku oli hyvin, hyvin loukkaantunut, mutta heti kun hänen kiivautensa laantui, vihastuminen muuttui uhmamielisyudeksi. Hän päätti näyttää heille ja veti ripeästi hameensa alaspäin takapuolensa ympärille, veti esiin puseronsa helman (tuskin) peittämään alusvaatteensa ja marssi ovesta hameen ulottuessa reilusti polven alapuolelle. Heti sisään päästyään hän käänsi päätään ja työnsi kielensä ulos osoittaakseen halveksuntansa toisella puolella valtavia ovia olevia vartijoita kohtaan ja veti hameen ylös normaalipituuteen.

Jos oli sivustakatsojana eikä tuntenut silloisia Vatikaanin sääntöjä, vaan vain katseli, mitä serkulleni tapahtui, ei täysin ymmärtäisi sitä mitä tapahtui. Raamatussa on toinen kertomus helmoista, missä ei myöskään ole järkeä, ellemme ymmärrä kulttuuria. 1. Sam. 24:1-8:ssa kuningas Saul ajaa Daavidia pakoon ja tämä miehineen menevät suojaan suureen luolaan erämaassa.

Kuningas Saul

Kuninkaan täytyi käydä tarpeillaan, joten yksityisyyden vuoksi hän etsi luolan - muttei tajunnut valinneensa juuri sitä luolaa, jossa Daavid miehineen olivat piileskelemässä!

Kuningas Saulin ollessa varattuna Daavid hiipi leikkaamaan pois Saulin ulkoviitan helman, mutta jae 5-6 sanoo: "Mutta sen jälkeen Daavidin omatunto soimasi häntä (tai "Daavid sai piston sydämeensä") siitä, että hän oli leikannut Saulin viitan lievettä. Ja hän sanoi miehillensä: "Pois se! Herra varjeltakoon minua tekemästä sitä herralleni, Herran voidellulle, että satuttaisin käteni häneen; sillä hän on Herran voideltu".

Kun sinä tai minä luen tuota, näemme pilalle menneen viitan ja ihmettelemme sitä, että Daavid oli niin helläsydäminen, että tunsikin olonsa kurjaksi asian takia. Ja saatamme tajuta, että asiaan liittyy jotakin syvällisempää, mutta olemme epävarmoja siitä, mitä se on. Tässä se juttu on.

Herra käskee 4. Moos. 15:37-40 & 5. Moos. 22:12:ssa, että viittojen kulmiin täytyy panna tupsut, jotka edustavat Jumalan Sanaa, joten joka kerran kun he katsoivat vaatteitaan ja käyttivät niitä, he muistaisivat Sanan ja tietäisivät symbolisesti olevansa puettu Sanaan. Nykyaikana ajattelemme rukoushuiveja tupsuineen, mutta vanhoina aikoina ne olivat jokapäiväistä vaatetusta.

Daavidin aikoina ja vielä nykyäänkin ortodoksijuutalaisissa hautajaisissa on tapana, että ihmisen hautajaisissa vaateen helma leikataan pois, mikä symboloi sitä, että kuollut on nyt vapaa maan päällä olevan Lain rajoitteista; hän voi jatkaa eteenpäin ja olla Jumalan luona. Daavid suoritti hautajaisseremonian leikkaamalla pois Saulin helman kertoen tälle, että tämä oli kuollut mies ja että mene ja kuole - pohjimmiltaan: kaadu kuolleena maahan, kuningas Saul.

Sen tähden Daavidin sydän 'soimasi häntä' siitä, että hän oli ojentanut kätensä kuningasta vastaan, ja miksi, jos luet tuon kohdan, hän katui ja tunnusti tekonsa Saulille. Daavid

kunnioitti voitelmia, auktoriteettiketjua ja tunnusti nopeasti sydämensä synnin reagoimalla omatuntoonsa.

Keskiyöllä tuleva ystävä

Jeesus käytti monia opetustyyliä välittääkseen sen mitä ajoi takaa ja yksi niistä oli käyttää kahta tai kolmea rinnastusta peräkkäin kertomaan sama asia usealla tavalla. Tämä on yksi esimerkki kolmesta peräkkäisestä opetuksesta samasta aiheesta:

Lk. 11:2-5:ssä Hän antaa opetuslapsille peruslinjat rukouksesta, joka oli tuon ajan VT:n muodossa ja jota me kutsumme 'Isä meidän - rukoukseksi'. Se on kirjoitettu 'aoristi'-aikamuotoon, mikä tarkoittaa, että kyse on jatkuvasta prosessista, ei yksittäisestä tapahtumasta ja se on kirjoitettu toteamukseksi tuosta jatkuvasta prosessista, vaikkakin jotkut versiot Raamatusta ovat ottaneet sen pois aoristista ja muuttaneet sen sarjaksi yksittäisiä pyyntöjä lisäämällä 'Anna meille...': Mutta tämä on se mitä Jeesus sanoi:

"Kun rukoilette, sanokaa, Meidän Isämme taivaassa, pyhä on sinun nimesi. Sinun valtakuntasi tulkoon. Sinun tahtosi tapahtukoon kuten taivaassa, niin maan päällä. Anna meille päivittäin meidän päivittäinen leipämme ja anna anteeksi syntimme sillä myös me annamme anteeksi jokaiselle, joka on meille velassa, ja älä johda meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta." (suomennos tässä)

Siinä se on - siinä on tuo koko rukous Luukkaan evankeliumissa. Jos luet sen uudelleen jatkuvana prosessina, siitä tulee nöyryyden ja kiitoksen antamisen rukous. Prosessina Isä vaikuttaa tahtoaan maan päällä, jatkuvana prosessina Hän päivittäin antaa meille leipämme, jatkuvana prosessina Hän antaa meille anteeksi kun me osana jatkuvaa prosessia annamme anteeksi toisille ja hän aina osana elämämme prosessia johtaa meidät pois kiusauksesta ja aina päästää meidät pahasta. Se on syvällistä, jos käytät aikaa sen parissa.

Kun Isä meidän - rukous paljastaa Isän hyvyyden ja Hänen jatkuvan mukana olonsa elämässämme, Jeesus välittömästi jatkaa tuota vertauksella näyttääkseen, millainen Isä Ei ole jakeissa 5-9 joita kutsutaan nimellä 'Keskiyöllä tuleva ystävä':

"Ja hän sanoi heille: "Jos jollakin teistä on ystävä ja hän menee hänen luoksensa yösydännä ja sanoo hänelle: 'Ystäväni, lainaa minulle kolme leipää, sillä eräs ystäväni on matkallaan tullut minun luokseni, eikä minulla ole, mitä panna hänen eteensä'; ja toinen sisältä vastaa ja sanoo: 'Älä minua vaivaa; ovi on jo suljettu, ja lapseni ovat minun kanssani vuoteessa; en minä voi nousta antamaan sinulle' -

Minä sanon teille: vaikka hän ei nousekaan antamaan hänelle sen tähden, että hän on hänen ystävänsä, nousee hän kuitenkin sen tähden, että toinen ei hellitä, ja antaa hänelle niin paljon, kuin hän tarvitsee. Niinpä minäkin sanon teille: anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille TULLAAN avaamaan. Sillä jokainen anova saa, ja etsivä löytää, ja kolkuttavalle avataan."

Jeesus sanoo, että ystävä-ystävälle - pohjalta täällä maan päällä tarvitaan joskus sinnikkyyttä ystävien välillä saadaksesi sen, mitä tarvitset, mutta näin ei ole laita Isän kohdalla: Ano ja saat, etsi ja tulet löytämään, koputa ja Hän TULEE avaamaan sinulle.

Selventääkseen pointtiaan siltä varalta, että jollakulla on yhtään epäilystä, Jeesus jatkaa kolmannella pointilla:

"Ja kuka teistä on se isä, joka poikansa häneltä pyytäessä kalaa antaa hänelle kalan sijasta käärmeen, taikka joka hänen pyytäessään munaa antaa hänelle skorpionin? Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa ennemmin taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä anovat!"

Huomaa, kuinka Hän aloitti Isällä Isä meidän - rukouksesta, siirtyi itsepäiseen ystävään näyttääkseen, millainen Isä ei ole, sitten palasi Isän hyvyyteen viitaten maisiin isiin ja heidän hyvyyteensä lapsiaan kohtaan, laittaen itsepäisen ystävän kahden Isän hyvyydestä ja Hänen antamisestaan kertovan opetuksen väliin.

Tämän viikon teema on koskenut taivasta ja maata

Isän hyvyys ja Daavidin herkkyytensä sydämensä suhteen ja Hengen asiat liittyvät toisiinsa. Daavid oli jo voideltu kuninkaaksi, mutta Saul oli senhetkinen kuningas ja Daavid, heti kun hän tuli synnintuntoon sen suhteen, mikä hänen sydämessään oli, reagoi toimimalle oikein jopa sillä uhalla, että menettäisi kasvonsa ja mahdollisesti henkensä.

Daavid kirjoitti psalmissa 110, joka alkaa jakeessa 1: "Herra sanoi minun herralleni: "Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi". Herra (Isä) sanoi minun Herralleni (Kristukselle): istu oikealle puolelleni, kunnes Minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi."

Koska Daavid tunsu Isän ja kuinka Kristus olisi istunut kunnes kaikki olisi tehty Hänelle alamaiseksi, Daavid ylitettyään rajan sydämessään Saulin suhteen katui odottaakseen omaa vuoroaan olla kuningas. Koska hän tunsu Isän, hän oli herkkä Hengen asioille. Tunne Hänet! Puhu Isälle keskustellen, sitten kuuntele Hänen hiljaista vastaustaan, joka on usein sanaton, mutta viestii paljon.

Päätän tämän sarjan ensi viikolla puhumalla valkoisesta kivistä ja muusta, siihen saakka siunauksin,

John Fenn

Now I Get It #4, White stone

Nyt tajuan jutun, osa 4, Valkoinen kivi

Hei kaikki,

Tänä syksynä teimme muiden kanssa matkan vierailuksemme ystävien luona kotiseurakunnissa Yhdysvaltain 'Uudeksi Englanniksi' kutsutulla alueella, joka tarkoittaa maamme koillista osaa. Viimeisenä päivänäme pysähdyimme erääseen suosikkipaikkaamme Lobster Shack -nimiseen ravintolaan Two Lights -kadulla, Cape Elizabethissa, Mainen osavaltiossa. En syö hummereita tai sen tapaisia, joita kutsun 'meren hyönteisiksi', mutta Barb pitää ravintolan hummerisämpylästä ja sijainti on aivan kallioisen rannikon reunalla.

Otin hampurilaiseni ja jääteeni ja pysähdyin pikku kulmapöytään, jossa pidettiin mausteita, jotka kaikki olivat pikku paketeissa pienissä lokeroissa pöydällä: ketsuppi, sinappi, majoneesi ja sitruunamehu. Panin kaksi sitruunamehupakettia niille olevasta lokerosta teetäni varten tarjottimelle ja kävelin pöytäämme.

Avasin sitruunamehupaketin ja puristin sisällön teeheini, sitten otin seuraavan paketin, revin sen auki ja puristin sisällön teeheini - mutta yllätyksekseni paketti, jonka luulin olevan sitruunamehua, olikin itse asiassa sinappia! Naurettuani tajusin, että toivottavasti raskaampi sinappi asettuisi pohjalle ilman että se sotkeutuisi teeheini, joten jatkoin teen juomista aterian ajan ja unohdin minua kupin pohjalla väijymässä olevan sinapin.

Totta tosiaan, viimeinen siemaus teetä oli silkkää sinappia ja nauroin taas vaikka melkein tukehduin siihen ja se totisesti avasi poskionteloni!

Ulkonäkö voi pettää

Se näytti normaalilta teeltä, mutta ulkonäkö voi pettää, jos ei tiennyt, mitä siihen oli lisätty. Samalla tavalla meillä on Matt. 8:5-12:ssa tilanne, joka on aiheuttanut paljon huolta uskovissa, koska se näyttää toiselta ensi silmäyksellä, mutta kun tarkistaa tarinassa olevat kaikki 'ainesosat', todellinen maku selviää.

Roomalainen sadanpäämies lähestyy Jeesusta sanoen näin: "Herra, minun palvelijani makaa kotona halvattuna ja on kovissa vaivoissa." Mihin Jeesus vastaa: "Minä tulen ja parannan hänet." Mutta sadanpäämies sanoi: "Herra, en minä ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle; vaan sano ainoastaan sana, niin minun palvelijani paranee."

Tässä kohdassa monilta jää huomaamatta asiayhteys ja jää ymmärtämättä tuon ajan kulttuuri. Tämä sadanpäämies ei ollut juutalainen, kuitenkin hän oli Jeesukseen uskova ja ymmärsi Hänen auktoriteettinsa. Kun hän pyytää Jeesusta vain antamaan parantumiskäskyn, Herra toteaa, että myös pakanalla voi olla uskoa:

"Totisesti minä sanon teille: en ole kenelläkään Israelissa löytänyt näin suurta uskoa. Ja minä sanon teille: monet tulevat idästä ja lännestä (pakanakansakunnista) ja aterioitsevat Aabrahamin ja lisakin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa. Mutta valtakunnan lapset (israelilaiset) heitetään ulos pimeyteen; siellä on oleva itku ja hammasten kiristys. (jakeet 5-12)

Jeesuksen viittaus 'monet tulevat idästä ja lännestä' viittaa pakanakansoihin kuuluvien tulemiseen valtakuntaan kuten tämä Hänen edessään seisova roomalainen, samalla kun valtakunnan lapset (juutalaiset) tullaan heittämään ulos. Voisimme sanoa sen tällä tavoin: '...lapset, jolle valtakunta kuului, mutta he torjuivat' tullaan heittämään pimeyteen...

Älkää pelätkö, uskovat - Jeesus ei puhunut siitä, että uskovilla olisi epävarma tulevaisuus - Hän puhui pakanoista, joilla sadanpäämiehen tavoin olisi usko Kristukseen, ja jotka tulisivat aterioimaan Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin kanssa valtakunnassa, samalla kun monet, jolle valtakunta kuului, heitetään ulos siksi, etteivät he usko Häneen.

Nousta seisomaan, vai istuutua?

Apt. 7:55-60:ssa Stefanus on syytettynä Israelin vanhimpien edessä, mikä päättyy äkillisesti, kun Stefanus kiidätetään kaupungin ulkopuolelle ja kivitetään kuoliaaksi. Koko luku seitsemän on omistettu hänen oikeudenkäynnilleen, joka näyttää etenevän ripeässä tahdissa vain päättyäkseen yhtäkkiä. Se saa lukijan ihmettelemään, mitä sellaista tapahtui, joka sai aikaan niin äkillisen ja traagisen lopun?

"Mutta täynnä Pyhää Henkeä hän loi katseensa taivaaseen päin ja näki Jumalan kirkkauden ja Jeesuksen seisovan Jumalan oikealla puolella ja sanoi: "Katso, minä näen taivaat auenneina ja

Ihmisen Pojan seisovan Jumalan oikealla puolella". Niin he huusivat suurella äänellä ja tukkivat korvansa ja karkasivat kaikki yhdessä hänen päällensä... ja kivittivät... Ja hän laskeutui polvilleen ja huusi suurella äänellä: "Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!" Ja sen sanottuaan hän nukkui pois."

Selvästi käännekohta oli, kun hän kertoi vanhimmille näkevänsä Ihmisen Pojan seisomassa Jumalan oikealla puolella. Mutta miksi?

Siksi, että tuon ajan juutalainen kulttuuri opetti, että Jumala nousee seisomaan, kun Hän tuomitsee ihmiskunnan, mikä perustuu Jes. 3:13 - 15:een: "Herra asettuu käymään oikeutta, nousee kansoja tuomitsemaan. Herra käy tuomiolle kansansa vanhinten ja sen päämiesten kanssa... Kuinka saatatte runnella minun kansaani ja ruhjoa kurjien kasvot sanoo Herra, Herra Sebaot..."

Stefanus vain kertoi heille mitä näki - Jeesus oli noussut seisomaan tuomitsemaan vanhimmat, koska he alkoivat käydä oikeutta Stefanusta vastaan hänen uskonsa tähden. SEN tähden he olivat raivoissaan. Ajatus siitä, että HEITÄ, Israelin vanhimpia, oltiin tuomitsemassa...

Haluan tuoda esiin seuraavan pointin: kun Stefanus pyysi Herraa luopumaan syytteistä heitä kohtaan pyytämällä 'Älä lue heille syyksi tätä syntiä', Herra istuutui takaisin ja viimeisenä päivänä Stefanuksen murhaamista koskevaa syntiä ei luettaisi heille syyksi. Meillä on hämmästyttävä auktoriteetti Herran edessä, mitä tulee sellaiselle ihmiselle anteeksiantamiseen ja hänen vapauttamiseensa, joka on tehnyt syntiä meitä vastaan.

Valkoinen kivi

Ilm. 2:12-17:ssa Jeesuksella on viesti Pergamon opetuslapsille. Hän kiittelee heitä siitä, etteivät he ole tehneet myönnytyksiä uskonsa suhteen, vaikka he asuvat keisarinpalvonnan kannalta tärkeimmässä kaupungissa. Mutta sanoo myös sen, että heidän keskellään on niitä, jotka ovat toimineet kuten Baalam Israelin suhteen ja ovat panneet uskoville kompastuskiven siten, että ovat pitäneet kiinni nikoliittojen opetuksesta, mitä Hän sanoo vihaavansa.

Varhaiset kirkkoisät sanovat tuon harhaopin lähteenä olleen seurakunnan erään johtajan nimeltä Nikola. Sana 'nikoliitta' tarkoittaa 'valta kansan yli' ja kun se yhdistetään Herran esimerkkiin Baalamista, joka suunnitteli Israelin viettelemisen, näemme sen, että kun johtajien opetuksella on valta kansan yli, se on viettelemistä jota Herra vihaa - se johtaa siihen, että yksi ääni puhuu kansalle kertoakseen sille mitä Jumala sanoo sen sijaan, että pysyteltäisiin siinä Uuden testamentin totuudessa, että Kristus on jokaisessa uskovassa ja sen tähden opetuslapset ovat keskenään tasa-arvoisia.

Jeesus käskee nikoliittojen opetusta noudattavien tehdä parannuksen, ja sille "... joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja."

Salattu manna on viittaus taivaaseen, sillä saatat muistaa, että osa Israelin erämaassa löytämästä mannasta pantiin liitonarkkiin Hänen läsnäolonsa ikuisesti säilytettäväksi. Herra kertoo voittajille, että he tulevat olemaan Hänen kanssaan itse taivaassa, todellisessa kaikkein pyhimmissä.

Mikä tuo valkoinen kivi on?

Jeesus yhdistää valkoisen kiven antamisen salatun manan syömiseen. Rooman valtakunnan aikaan valkoisia kiviä käytettiin käyntikorttien tavoin, joskus pääsylippuna johonkin roomalaiseen tapahtumaan. Mutta tavanomaisin käyttötarkoitus kivellä oli, että kun joku majoitti vieraan yöksi, tuo vieras antoi lähtiessään isännälleen valkoisen kiven, jossa oli hänen nimensä ja osoitteensa. Tämä siksi, että jos isäntä joskus tulisi puolestaan vieraan kaupunkiin, hän olisi muutta mutkitta tervetullut vieraaksi hänen kotiinsa, saisi majapaikan, voisi syödä ja yöpyä siellä.

Jeesus sanoi, että Hän antaisi voittajalle sellaisen kiven. Pohjimmiltaan Jeesus sanoo: "Olen tehnyt kotini sydämeesi, ja nyt annan sinulle henkilökohtaisen pääsylipun, jolla pääset kotiini, sillä olet sydämessäni." Se tosiasia, että Hän tekee sen niin henkilökohtaiseksi, että vain Hän ja tuo henkilö itse tietävät mitä kortissa on, osoittaa meille, kuinka läheisesti Hän tuntee meidät kirjoittaakseen tuohon kiveen eräänlaisen 'koodin', jonka vain Hän ja me tiedämme. Kuinka ihmeellistä armoa!

Tämän sarjan viimeisen osan teemana, kuten luultavasti osaatkin sanoa, on pelastusvarmuus, varmuus kodistamme taivaassa. Lähtien siitä sadanpäämiehestä, joka on eittämättä yksi niistä pakanoista, joka tulee idästä ja lännestä aterioimaan Aabrahamin kanssa, Jeesukseen saakka, joka istuu, kun me pyydämme Häntä olemaan lukematta meitä vastaan syntiä tehneille syyksi tuota syntiä. Sekä aina niihin lupauksiin saakka, joiden mukaan syömmme taivaallista ruokaa ja meillä on pääsy pääsylipulla, joka on niin henkilökohtainen, että vain Hän ja sinä tiedätte, mitä siihen on kirjoitettu - meillä on jännittävä tulevaisuus!

Kuten Ef. 2:7 sanoo Isän hyvistä aikeista meitä kohtaan: "Niin että tulevina maailmanaikoina Hän tulee selvästi osoittamaan armonsa mittamattomat ja ylittämättömät rikkaudet hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa..." (suomennos tässä)

Uusi aihe ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin!
John Fenn